

spomnila se je očeta, ki je imel ob smrti uri tako grozne oči. Spomnila se je, da je zažgal pred smrtjo svojo hišo in umrl žalostno. Spomnila se je, kako je ihtela nekoč na materinem grobu, in se ji je zazdelo, da je čula glas: „Idi, hčerka, in si poišči drugo mater, ki te ne bo zapustila nikoli!“ Razumela je deklica materine besede, našla je Mater, ki jo tolaži in krepi v samoti.

Prijubila se ji je ta gozdna samota. Tu je vse tako skrivnostno. Tu raste les za zibel in krsto, tu se razgrinjajo pred očmi slike življenja in smrti. Vse zbrsti v toplih pomladnih dneh in klije v cvetje in liste zelene; pevci v črnih, rumenih in pisanih krilih pojo veličastno pesem življenja. Otožna jesen se priklati v gozd. Mrzli vetrovi potegnejo čez vrhove; listje odpade, pevci se poslove in smrt zakraljuje. Vihar pribuči in trešči mogočno, stoletno bukev ob tla, Tam leži — plen trohnobe, smrti.

Zakukala je tisti hip spet kukavica. Minka je vstala in šla gledat po živini. „Janku preti dušna smrt, moram ga rešiti! Ded ga reši. Poznam ga dobrega starčka, s kučmo na glavi. Poznam starega Blažona, ki je vedno tarnal, da umre brez otrok. Zdaj ga je dobil. Gotovo ga je vesel, da bo po očetovsko skrbel zanj. Sreča za dečka, da je prišel v tako dobre roke.“

(Dalje prih.)



## V domačiji.

Rožice po polju  
ovenele so,  
nove nam po oknih  
zacvetele so.

A nad nami širi  
mračno se nebo,  
tožna skozi megle  
solnčno zre oko.

Razjasnilo mračno  
bo nebo se spet,  
v rožno cvetje kinalu  
ves bo svet odet.

Hitro vse na svetu  
izpreminja se . . .  
Iz turobe radost  
spet odgrinja se.

Ko pa v domačijo  
pot privede nas,  
nam sijala radost  
bode večni čas . . .

*Osojski.*



## Koristna zabava.

(VII. Težišče.)

Vsako telo ima svojo težo in samo sebi prepuščeno pade vsled te teže na zemljo. Lahko si mislimo telo sestavljeno iz mnogo majhnih delov; vsak tak del telesa ima svojo težo, ker na vsakega deluje težnost, to je, privlačnost naše zemlje. V vsakem telesu mora torej biti neko središče, neka točka, v kateri se takorekoč vse teže posameznih delov združujejo, kakor da bi delovale vse skupno na istem mestu — kot skupna teža telesa. To točko imenujemo *težišče* (Schwerpunkt).